

SURT CADA TRES SETMANES

SUBSCRIPCIÓ	
Població	5'00 ptes. l'any
Fora	6'00 " "

Dels articles en són responsables llurs autors. - No es retornen els originals. - Anuncis, esqueles i remesos a preus convencionals - - - -

Davant de l'afer «responsabilitats»

A estat motiu de molts comentaris la Circular n.º 17 del Governador de Tarragona datada en 28 de Gener i publicada en el "Butlletí Oficial" de la "província". Aquesta Circular marca la pauta que els Ajuntaments hauran de seguir en l'afer de les responsabilitats per les malvestats que els representants de la Dictadura cometeren en els eraris municipals.

El Governador de Tarragona, senyor Noguer i Comet, diu en aquesta Circular:

"Es necessari deixar liquidada d'un cop la gestió de les Corporacions del temps de la dictadura per a posar en clar la veritable situació financiera de cada Ajuntament i poder exigir, mitjançant el procediment que estableixi el Govern de la República, serioses responsabilitats a aquells que es varen erigir en administradors sense investidura ni facultats i el que és pitjor, de vegades, sense aptitud ni moralitat".

Tal com diu el Governador de Tarragona, abans d'exigir responsabilitats als culpables del desastre administratiu, cal, no tan sols deixar aclarida, sinó també liquidada la gestió dels Ajuntaments dictatorials, malgrat les infraccions de preceptes legals encara que aquests hagin recaigut en perjudici dels interessos comuns.

Hem tingut l'avinentesa d'escollar molts dels comentaris que ha suggerit aquesta Circular, gairebé concentrada en el paràgraf que suara hem transcrit i, recollint la veu del poble, hem de manifestar que la opinió pública, en ço que pertoca a la nostra Vila, no està completament d'acord amb l'esmentada Circular.

El poble tem que per a liquidar la "herencia" que ens llegà el flagell de la dictadura, que com tothom ja sap s'eleva a prop de cent mil pessetes, hom hauria de recórrer a un pressupost extraordinari, el qual, naturalment recauria damunt dels contribuents, que haurien de pagar per segona vegada ço que els representants dictatorials malversaren sense escrúpols de cap mena.

I aleshores vindria el clamar; puix encara que hom prometi justícia exigint responsabilitats als culpables, el poble entèn que un cop aclarit i comprovat que els dictadors, ja sia per negligència, ja sia en profit propi, perjudicaren els béns comuns, l'afer de la liquidació, i l'afer d'exigir responsabilitats deuen ésser simultanis amb la finalitat de no molestar per a res als contribuents, que si haguessin de tornar a pagar el que ja pagaren, veurien en la República una continuació de l'obra caòtica i tirànica de la dictadura.

Si haguessin de pagar-se els deutes del Municipi per mitjà de pressupost extraordinari, no ens estranyaria gens que el poble, unànimement, si, unànimement, repetim, blasmes dels governants de la República; car, els que ja en temps de la dictadura protestaven contra les tenebres amb que els dèspotes embolcallaven l'Administració Municipal, i bregaren coratjosament per a enderrocar aquell règim oprobios, blasmarien. I els que en temps de la dictadura restaren silenciosos i fins a última hora li prestaren llur apoi, cegats com estan per un fanatisme fetitxista, no es voldrien donar compte de fins a quin punt ha estat explotada la seva bonhomia, i també, potser encara més que els altres, malparlarien dels governants de la República.

El poble, que té ànsia de justícia, vol que siguin pagats tots els deutes fets pels dictadors, tant a les Corporacions com a particulars; però vol també que simultàniament siguin pesades en la balança simbòlica les actuacions que conduïren a la ruïna l'erari municipal.

Si el poble, en compliment d'un article del vigent Estatut municipal, ha de pagar els deutes contrets sense saber-ne res, molt més han de pagar els llurs envers el poble, aquells que s'erigiren en administradors trepitjant tota mena de lleis i Estatuts, sense investidura, ni facultats, ni consciència, ni vergonya.

Pagui el poble el que deu, al mateix temps que li és restituït ço que fou malversat, sense que entre una cosa i altra hi hagi ni l'interval d'un segon.

Això és el que vol el poble, i nosaltres hem volgut reflectir en aquestes planes.

Vulgui, el Governador de Tarragona Sr. Noguera i Comet, escoltar la veu del poble, amb la mateixa atenció que el poble escoltà la seva paraula prometedora de justícia quan vingué a La Selva amb motiu de donar el nom a l'avui Plaça de la República.

¡ALERTA!....

ENS contava un amic que fa molts anys que és fora de la Selva que, els que no ens n'hem mogut, desconeixem l'amor que hi tenim, encara que ens sembli el contrari, per la mateixa raó que no hem pogut enyorar-la. Cal trobar-la a faltar una cosa per a donar-nos perfecte compte del seu total valor—ens deia.

En els dies més alegres i més tristos de la vida és quan més he pensat en la nostra vila. Qualsevol cosa em donava motiu per a recordar-la i veure-li totes les gràcies.

Si—per exemple—veia un vellet prenent el sol, m'evocava la figura simpàtica dels avis d'amiguets meus d'infantesa, que es reunien calmosament en el camí de les eres o al portal de vall, als qui nosaltres, de tant en tant, deixant els nostres jocs, escoltàvem embadalits les seves converses, que la major part de vegades versaven sobre les guerres dels carlins i dels set anys... Però ves, quina cosal Sempre em semblaven més nets, més assenyats, més atractius els de la nostra Selva que els que mirava llavors.

Recordo un diumenge que en anar a oir Missa vaig trobar-me que feien la primera Comunió un crescut nombre d'infants. Això va recordar-me aquell ditxós dia de la meua vida amb tota riquesa de detalls. Com en una barreja de somni i remembrança, va passar per la meua ment tota aquella, per a mi molt fausta, diada. Va ésser tan intensa la concentració del meu esperit en el record, que si fos possible plasmar el pensament d'una manera gràfica, hauria pogut reproduir-la sense faltar-li el més petit detall, ni tan sols aquella mirada—barreja d'admiració i envegeta—que va donar-me

l'escolà que, vestit de gala i abraçat al canalobre, feia llum a la Sagrada Taula, i que per cert era un bon amigueta meu.

I com que en tots aquests records hi va entrellaçat el dels éssers més volguts de la meua vida, el de la meua mare que va vestir-me aquell dia plorant d'emoció... el del meu pobre pare (a. C. s.) que fitava en mi totes les seves il·lusions... Vaig commoure'm de tal manera que, encara que silenciosament, vaig esclafir en plor. Un plor que no sabia dir-vos si em feia patir o disfrutar. Era una barreja de goig i de tristor, una emoció amara d'enyorança i d'amor als meus i a la nostra Selva benamada...

Per això us deia al començar que, per donar-vos compte de l'amor que sentiu per la vila... caldria que sapiguéssiu ço que és l'enyorar-la.

* * *

Estimat lector: Després de reflexionar sobre la íntima expansió sentimental del nostre amic i compatriota no creuràs que, per anys que el tinguem lluny nostre, estarà sempre decidit a fer un sacrifici per la vila? Veritat que no podràs creure mai que sigui capaç de fer-li un greuge? No és cert que per arranjar qualsevol conflicte selvalà et fiaries més d'ell que de molts que encara que faci estona que hi viuen, no poden emocionarse i plorar com el nostre bon amic en la recordança dels actes més emotius de la vida que són els que originen i enrobusteixen el vertader amor a la vila nadiua, perquè no és ací on els han viscut?

Voldríem que s'interpretés bé ço que diem. És un xic aspre, però BRUM deu donar el crit d'alerta.

Ens diuen que hi ha uns senyors que fa molt pocs anys que viuen a la vila, que són causa inicial de que s'embrollin qüestions vilatanes que, suprimint mals consells podrien arranjar-se a gust i conveniència de tot el poble.

Vegi's, sinó, la informació del corresponsal d'«El Matí» que, informat per *persona enterada*, confessava que li havien dit que l'Ajuntament havia votat una subvenció pel monument a Ferrer i Guàrdia. D'això no hi ha res de veritat. El corresponsal de «El Matí», tal com prometé, deuria desmentir la dita informació. Això és un petit botó de mostra, però hi ha assumptes molt importants que aquells senyors treballen per enverinar, segons ens comuniquen.

Desitgem vivament que no arribi l'hora de senyalar amb el dit els confreres que hagin de prendre candela, cosa que estem disposats a fer, si cal, en defensa de la pau selvatana.

¿Entesos?

ALMOGÁVER.

Diccionari General de la Llengua Catalana

per POMPEU FABRA

Aquest «Diccionari de la Llengua Catalana» de Pompeu Fabra, és la publicació capital que esperàvem tots els catalans.

Aquest Diccionari constarà de 20 a 25 fascicles que es publicaran quinzenalment. Cada fascicle de tamany 14x20 cm., tindrà unes 100 pàgines de text i podrà adquirir-se ùnitament per subscripció al preu de 2'50 ptes.

El preu de l'obra, un cop acabada, serà superior al total de la subscripció.

Dirigiu les subscripcions a:

LLIBRERIA NACIONAL I ESTRANGERA. — Raval Santa Anna, 20, Telèfon 419 A. — REUS.

MIRATGES

EL TERCET
MONTSERRAT

QUIN és el vilatà que no ha escoltat algun dels concerts dels germans Montserrat?

August, Soletat i Marta Montserrat; violí, viola i violoncel respectivament.

Peregrinatge artístic de poble en poble, de Societat en Societat.

A La Selva, els germans Montserrat han tingut sempre oients ben fervorosos i admiradors ben entusiastes.

Ara, com cada vegada que ens han visitat, hem vist congregats familiarment als nombrosos amants d'aquest art diví: la música.

Avui, com sempre, han desgranat les composicions més escollides del seu extens repertori.

Justesa i pulcritud d'execució. Els germans artistes són portadors d'una auriharmoniosa que parla de llunyans remoreigs bosquerols i cants d'ocells invisibles.

Aprofitant un interval durant el concert, hem saludat als germans artistes que ens han correspost ben afectuosament.

Marta, la germana petita ens recorda una partida d'escacs jugada en franca companyonia i marcada benevolença, per cert, de part seva, l'altra vegada que vingueren a La Selva.

Iniciem amb ella una conversa ben agradosa. Amb aquella senzillesa que la caracteritza ens parla d'art i artistes. Observem que pronuncia els noms de Beethoven, Haydn, Mendelsohn, Casals, amb veritable devoció.

Ens parla també dels públics rurals.

—Hi ha una veritable sequedat d'esperit—ens diu— Serà potser que la política absorbeix l'atenció de la gent, però el cert és que les coses d'art no interessin tant com abans. I el que és pitjor, encara—afegeix—que a voltes algú et pregunta: «¿Que no porten l'*Habana*?» Cregui'm que és revoltant. N'hi ha per penedir-se d'haver-se cremat els ulls estudiant i llençar-los-hi el violoncel a la testa.

En el seu rostre es dibuixa un rictus d'amargor que revela el sentit artístic ofès sols al recordar l'estirabot del de l'*Habana*.

Es hora de reempendre el concert. Una sola mirada intel·ligent entre els germans, i brolla altra volta un doll de perfecta harmonia.

Els diis de Marta, damunt el cor-

dam del violoncel, tan aviat saltironegen enjogassats executant joiosos arpegis, com rellisquen suaus i tremolosos, arrencant a l'instrument un plany talment humà. L'artista es sent compresa per l'auditori i de tant en tant aixeca els ulls inquietos i brillants, esguardant quelcom misteriós, qual visió és privilegi dels que saben mirar amb els ulls de l'ànima...

**

Rebin els germans Montserrat aquest humil homenatge de la nostra simpatia i admiració, nascudes ja, quan de menuts escoltàvem els seus concerts «clandestinament» o sigui, guaitant d'amagatotis per una finestra, o ficant-nos entre les cames dels oients que, per manca de lloc i seient, havíem de romandre drets.

JOAN VALLDAURA.

Ràpida

El refús frapant

A la Selva hi és, tot paürador, el refús a acoblar coneixements. És una tara xacrosa que s'ha ensenyorit de l'ànim de molts, àdhuc els més joves i tot.

Realment, l'haver de maldar per qualche fi, quals mitjans requereixin alguna activitat, sempre ve costa amunt. La situació més còmoda sempre és, i serà, el passivisme, anorreador, per quant participa en la destrucció conreuant la «no-cura» de la conservació.

Ens referim, o millor, volem referir-nos, al poc que a la nostra volguda Selva es llegeix. Hi ha, certament, excepcions. La sort d'això, sinó l'aspecte de la nostra vila idolatrada seria lamentable.

Però, davant els fets, ens cal reconèixer que podria llegir-se moltíssim més i mirar una miqueta, també, en la prèvia selecció de la lectura.

Empassar-se tots els dies la secció d'esports dels periòdics que vénen, és una bogeria com qualsevol altra. Llegir tal o qual diari, d'una faisó apassionada, tampoc produeix fruits positius.

El que cal és llegir autors, més que no pas periòdics. Aquests, que cada dia han de donar el consabut nombre de pàgines, és impossible que puguin seleccionar i mantindre un relatiu nivellament cultural.

El diari, si menys no, us dirà una informació vera i qualche article conciençut. Però on devem cercar un to addient i l'exposició de les idees i els comentaris als fets, ha d'ésser en les revistes, en el «magazine», que s'estructura reposadament.

Això, amb la selecció de bons llibres.

Ni cal, tampoc, llegir molt. Val més llegir per deu i assimilar-nos, que llegir per cent i retindre un maremàgnum d'idees confuses.

Esdevé, això, a la Selva?

Gosem a dir una veritat crua. Dissortadament, no. Declinem, és clar, excepcions. (Ens referim exclusivament al fet general).

Manquen mitjans?

Potser sí.

Creiem que en proporció al nombre de diaris que reben les Societats, és molt migrada,—gosem a dir nul·la,—la que es refereix a publicacions més o menys sòlides de doctrines i criteris.

A la Selva,—a les cases particulars i les Societats,—hi plouen diaris de tots els colors polítics i dels matisos més perfilats. Però podríem comptar amb els diis les subscripcions a publicacions com: «Agricultura i Ramaderia»,—(recordem que la Selva és essencialment i única agrícola),—«Catalunya Social», «Revista de Catalunya», «D'ací d'allà»... etc.

I els llibres? Encara és més descoratjador.

A més. Hem sentit manta vegada a qualche selvatà que, arronçant-se d'espatlles ha dit, semiorgullint-se'n: «No llegeixo mai res!»

Heus ací la tara afrosa. El refús frapant.

Aquest és un fet a la Selva. L'hem constatat i constatem tots els dies. No amem la cultura i per això negligim els mitjans d'obtenir-la.

Cal redreçar-nos d'aquesta mullura. I, enfront, ens cal bastir una muralla de defensa que deturi i venci l'allau passivista del tarannà selvatà en ço que pertoca a l'acoblament de coneixements.

Ho suggerim als selvatans tots, però especialment als qui de més pertoca procurar veritables mitjans de cultura. Fer aquesta obra a la Selva, és fer obra positiva de veritable patriotisme.

EL SET-CIÈNCIES.

VIDA MUNICIPAL

Selvatanyes

Sessió del 20 de Gener de 1932

Després de llegida i aprovada l'acta de la sessió anterior i registrats els Butlletins Oficials es dona compte d'un ofici del Govern Civil de la província referent al pagament de les 11.275 ptes. que de Resultes es deuen al Metge titular Sr. Martí en qual ofici es prevé que de no fer-les efectives dintre del plaç de vuit dies a comptar del 19 del corrent mes es passarà l'assumpte al Jutjat per a que retengui els cabals del Municipi fins a saldar el deute.

Sobre aquest particular s'acorda fer constar:

1.er—Que el senyor Martí té completament saldat l'any 1931 de Titular i d'inspecció Municipal de Sanitat.

2.^{on}—Que els valors de Resultes que té pendents de cobrament el Municipi ascendeixen a 1.885'57 ptes.

3.er—Que des de la caiguda de la Monarquia s'han ingressat al Municipi pel concepte de Resultes 648'57 pts.

4.^{art}—Consultar al Govern Civil de la «província» el mitjà legal i, sense caure en responsabilitat, de pagar a D. Damià Martí i Boix, Metge-Titular les 11.275 ptes. que per Resultes se li deuen.

Són aprovats diversos comptes presentats aixecant-se seguidament la sessió.

Sessió del 29 de Gener

Aquesta sessió se celebra de segona convocadria.

Es llegida i aprovada l'acta de la sessió anterior i són registrats els Butlletins Oficials.

Als efectes de la R. O. C. de 15 de Desembre de 1925, s'acorda als efectes de quintes fixar en 6 ptes. el jornal mig d'un bracer en aquesta vila i comunicar-ho a la Junta de Classificació i Revisió de Tarragona.

Es aprovat el pagament de diversos comptes.

S'acorda en principi la construcció de voreres al Carrer Major i Plaça

de la República, encarregant al Regidor Sr. Segarra per la seva qualitat de paleta l'estudi de la construcció de dites voreres.

A petició d'una comissió de senyorettes que integren la Junta de Dames de la Caritat, que varen visitar al senyor Alcalde, s'acorda continuar subvencionant a dita Junta dels cabals del Municipi, amb la quantitat de deu pessetes atenent als fins benèfics de la mateixa, la qual subvenció venia atorgant-se des de molts anys i que havia quedat interrompuda des del 14 d'Abril ençà.

A proposta del regidor Sr. Segarra s'acorda estudiar la manera d'establir un repès.

El Secretari de la Corporació dona compte a la mateixa de que en ocasió de despenjar l'auxiliar Sr. Vallverdú, un dels feixos de «Gacetas de Madrid» que es troben damunt de l'armari gran de l'arxiu municipal, va trobar darrera de dits feixos, un feix lligat amb cordills, el qual un cop deslligat es veié que contenia el següent: Un llibre de sessions de la Permanent que comença el dia 6 de Desembre de 1928 i acaba el 19 de Febrer de 1931; diverses notes; algunes notes d'arbitres de pesos i mesures i escorxador; un presupost extraordinari de 1931, varis manaments d'ingrès i de pagament de diferents anys i els diaris d'Intervenció d'Ingressos i Despeses i una munió de factures i comptes; tot això embolcallat amb un exemplar de «La Vanguardia» del 29 de Març prop-passat, i un de «Las Noticias» del 9 d'Abril darrer, acordant-se que els esmentats documents passin en poder del lletrat encarregat de l'assumpte de les responsabilitats.

Vista una instància signada per 18 veïns del Raval de Sant Pau, sol licitant la instal·lació d'una font en dit Raval, s'acorda estudiar sobre el terreny la petició de referència.

I no havent-hi més assumptes a tractar s'aixeca la sessió.

PORTAL D'AVALL

Portal d'Avall sense portal,
ampla abraçada pel qui arriba;
a cada mà tens un raval.
i a prop del cor serves captiva
una alta torre medieval
que és un bocí d'història viva.

Portal d'Avall acollidor
—plaça, jardins, font i pedrissos;
dones que van cap al sermó,
tocs de campana esmunyedissos.
Portal d'Avall, reunió
d'infants joiosos i feliços.

Ets cor-obert al vianant,
mostres la vila tota clara;
el sol et besa tant i tant
que emmorencix la teva cara.
Passen els trens pel teu davant
i et fan, xiulant, la gara-gara.

Portal d'Avall de cara a mar,
amb els ulls fits a Tarragona;
de bon matí i al cap-al tard
el seu tragí la vila et dona.
Portal d'Avall, que Déu te guardi
tu, guarda el poble que et coronal

R. BON-RETORN.

Sessió del 3 de Febrer

Es llegida i aprovada l'acta de la sessió anterior i són registrats els Butlletins Oficials.

S'acorda prescindir dels serveis de l'Agent de Negocis de la capital senyor Cabré i nomenar per a substituir-lo al Sr. Joan Montañés i Miralles i interessar del Sr. Cabré remeti la liquidació de l'exercici de 1931.

El Secretari de la Corporació dona compte a la mateixa de que en el mes de Gener s'han fet pagaments per 1.731'65 pessetes donant compte dels preceptors.

S'acorda concedir al veí Alexandre Roig, aigua per a l'abastiment d'uns corrals que té al Raval de Sant Pau quan s'hi estableixi la font pública.

I no havent-hi més assumptes a tractar s'aixeca la sessió.

L'origi

El
majo
per le
jà d
nien
ven e
circu
cades
molts
cable
const
come
regna
Els
Flora
come
ques
el lli
en de
Llor
apleg
celeb
caval
confi
tia si
una
bros
ador
cipal
a la
bans
les a
més
1.90
París
festa
bou
De d
ques
gani
ho h
del
prac
desp
la ve
per
les
entu
i En
fress
amb
XIV
riba
E
rica
vide
A
entu
se la
estes
mol
met
espe
el se
disfr

Nòtules històriques**L'origen de les festes del Carnestoltes**

El Carnaval de Venècia, és el que té major fama des de temps antic, cèlebre per les artístiques il·luminacions per mitjà de fanalets de colors amb què es guarnien els edificis i les gòndoles que creuaven els canals, els focs d'artifici, la lliure circulació de disfreses, comparses, cavalcades, lluites d'animals, jocs herculis i molts altres espectacles. No menys remarcables varen ésser els crims, venjances i conspiracions que a Venècia es varen cometre sota l'absoluta dissolució que regnava durant aquells dies a la ciutat. Els Carnavals de Niça, Torí, Nàpols i Florència, eren més que res espectacles comercials per atreure forasters. El d'aquesta última ciutat era remarcable per el llibertinatge que hi regnava, del que en donen idea els cants carnavalescs de Llorenç de Medicis. En el de Roma s'hi aplegaven gran nombre de forasters i es celebraven en aquells dies carreres de cavalls, cavalcades, batalles de flors i de confetti, etc. El Carnaval de París revestia singular luxe i riquesa. Es interessant una llarga cavalcada formada per nombroses carroces artístiques i ricament adornades que passa per els carrers principals de la urb. De l'any 1897 va unida a la cavalcada la festa del *bou gras*. Abans aquesta festa es celebrava apart de les altres i consistia en escollir un bou el més gras possible (l'any 1842 va pesar 1.900 kg.) i passejar-lo pels carrers de París el dijous de carnestoltes i fer una festa molt variada al redós del citat bou que acabava amb la mort d'aquest. De data molt llunyana és l'origen d'aquesta festa, ja que es creu presa del paganisme greco-romà, els quals a la vegada ho havien copiat dels egipcis adoradors del bou Apis. Aquesta festa es veu ja practicada en temps dels gals adaptada després per els francs. En l'Edat Mitjana la veiem també establerta probablement per el gremi de carnicers. A la França les festes carnestolesques varen tindre entusiastes partidaris en els reis Enric III i Enric IV que recorrien els carres disfressats fent deu mil bogeries juntament amb els cortisans. En el regnat de Lluís XIV els desordres del Carnaval varen arribar en el seu punt culminant.

Els Carnavals més animats d'Amèrica són els de Buenos Aires i Montevideo.

A Espanya, els àrabs varen ésser uns entusiastes del Carnaval, i al començar-se la Reconquesta, dita festa estava molt estesa entre ells. Felip IV va protegir molt els Carnavals. Felip V no va permetre que del Carnestoltes se'n fes un espectacle. Carles III el va afavorir i en el seu temps es van introduir els balls de disfreses, Ferran VII no el va permetre

Noticiari

Durant els dies 12, 13 i 14 caigué damunt la nostra Vila una copiosa nevada, del nostre record mai no igualada. L'aspecte del Camp sota la neu era meravellós; semblava talment que ens trobéssim en un altre país. Les muntanyes veïnes conservaren la blancor durant bastants dies, i avui encara hi queden les congestes com a bon testimoni. Poguérem constatar les següents dades termomètriques: el dia 12 es mantingué oscil·lant entre 3 i 4 graus sobre zero, fins a les 4 de la tarda que es situà a 1 damunt zero. El dia 13 estàvem a 2 damunt zero i el dia 14 al dematí baixà dècimes sota zero, que és la temperatura mínima que hem registrat durant aquest hivern.

Es troba molt millorat de les ferides que dies enrera es produí al caure d'un camió el Sr. Josep Vallverdú, pare del

més que a l'interior de les cases. Durant la regència de Maria Cristina varen tornar a l'esplendor que tingueren en temps passats els balls i les mascarades. Els més importants de la Península són els de Madrid, Sevilla i Càdiç. A Catalunya el mateix que els altres llocs de la Península el Carnaval ha decregut bastant. Anys passats era important el que es feia a Vilanova i Geltrú, amb cavalcades de carroces artísticament adornades i batalles de flors, serpentines i confits. A Barcelona encara tots els anys es celebra la *rua* que queda reduïda a una manifestació de carruatges al Passeig de Gràcia amb batalla de serpentines i confetti i alguna carroça enramada representant algun anunci industrial. En la nostra veïna ciutat de Reus també es celebra alguns anys una cavalcada de carroces algunes artísticament adornades entre les que sobressurt la *barca del Círcol*, representativa, com ja esmentàrem anteriorment, del carro naval dels romans.

En nostra vila la celebració de les festes de Carnaval quasi sempre han tingut un caràcter satíric i de gresca, no arrelant-se gaire els balls de disfreses, en canvi han abundat les sàtires polítiques i particulars que algunes vegades han ultrapassat els límits del bon seny i de l'educació.

HUC.

N. DE LA R.—El nostre col·laborador ho ha dit i és ben cert. En nostra Vila, durant les festes de Carnaval, les sàtires polítiques i particulars han ultrapassat moltes vegades els límits del bon seny i de l'educació. Caldria que les societats ho tinguessin present.

company col·laborador nostre Josep Vallverdú.

El dia 14 a la tarda foren trobats morts en el propi domicili del Carrer de les Clavegueres n.º 1, el matrimoni Andreu Bernat i Josepa Canela. Segons el dictàmen mèdic, el doble decés fou degut més que res a la fredor de la temperatura que els pobres vellards, que comptaven ja setanta-sis i setanta-cinc anys, respectivament, no pogueren resistir. El primer en donar-se compte de la trista nova fou el propi fill Andreu, únic del malaurat matrimoni, el qual, com cada diumenge, venia des de Barcelona on resideix i treballa, per a atendre en el possible als seus parcs.

L'acte de l'enterrament que es feu a l'endemà, fou veritablement commovedor.

Vagi el nostre condol al fill Andreu Bernat i a la seva família, ensems que constatem l'amargor que ens produí la despietada informació que d'aquesta desgràcia donà el corresponsal de «El Matí».

Sembla que hi ha el propòsit de refer el procés de Beatificació del P. Crusats i empènyer de fort la Causa a Roma. Per part dels PP. del Cor de Maria hi ha força entusiasme. Ja era hora de que s'activés això que pertoca tant a La Selva.

Recomanem als nostres subscriptors que el millor obsequi que poden fer a llur família, al venir de Reus, és un present de dolços adquirits en l'acreditada

Confiteria i Pastisseria

ODENA

Plaça de Prim, 7.—REUS

A l'avençada edat de 77 anys morí a Esplugua de Francolí Mn. Blai Sans, Rector d'aquella Parròquia. Si més no, La Selva li deu les reformes que, com a marmessor de Mn. Pié, efectuà suara —1928— a l'ermita de Sant Pere.

S'ha efectuat el tradicional sorteig del porc que celebra cada any per aquest temps la Confraria de St. Antoni.

Enguany la sort ha correspost al senyor Andreu Balcells.

El dia 19 a la matinada la Parca posà fi a la vida de la Sra. Montserrat Mallafre Soronellas, esposa del respectable Sr. Bartomeu Bové. L'enterrament fou una prova palesa de les simpaties amb que compta la familia Bové, a la que donem el nostre més sentit condol.

Molts regants de les aigües sobreres de la Vila, s'han vist sorpresos amb la rebuda d'una fulla anònima en la qual per una dita i fins ara desconeguda «Comunitat de regants de la Vila de La Selva» són convocats per al dia 28 a una Junta General que té de celebrar-se amb autorització del Governador al Saló Consistorial.

Ha sorprès, repetim, l'anonimat de

la fulla. Conegudes per tothom són les vexacions sofertes pel poble, durant la dictadura, en ço que pertoca a les aigües, qual custòdia confiada, a un empleat corruptible, feia possibles tots els abusos per part de molts dels que avui voldrien restaurar aquells favoritismes tan perjudicials als que volen que sigui donat a cada u el que sigui seu. No cal dir amb quin interès vetllarem aquest assumpte en el qual hi endevinem de capitostos als més compromesos representants de la desfeta que en tots els ordres imperava a la Casa Comunal el 14 d'Abril.

El veïnat es queixa d'anormalitats observades en el servei d'aigua i força

motriu, que han ocasionat greus perjudicis a algun forner.

Caldria que l'Ajuntament ho tingués en compte.

Ha estat demanada la mà de la Sreta. Rosa Romeu per a el nostre bon amic Pere Ferré.

—El dia 25 s'efectuaren les noces de la Sreta. Maria Fortuny Masdeu amb el Sr. Jacint Felip.

—Avui també ha contret matrimoni amb la Sreta. Carme Girona, nostre company dilecte i constant col·laborador Sr. Andreu Aguilar.

Nostra enhorabona a tots.

IMP. REQUESENS. - MONTBLANC

Sindicat Agrícola i Caixa Rural de Sant Andreu

Domiciliat en el local de "La Defensa Agrària"

Capital solvent: 5.000.000 de pessetes

Premses hidràuliques de propietat

Elaboració i venda d'oli d'oliva

CAIXA D'ESTALVIS

Rendiment a compte corrent	3 per cent
" per semestre	4 " "
" anyal.	5 " "

La imposició mínima és de 25 pessetes

SELVA DEL CAMP (Tarragona)

IGNASI CABRÉ

SERRALLER - MECÀNIC

Construccions i reparacions de sinies i motors
Instal·lacions de motors-bomba i tuberies per
a conduccions d'aigua

MAJOR, 21

SELVA DEL CAMP